

Svetlušky

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Barbora Galbavá</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2024)</u>	<u>Barbora Galbavá</u>

O knihe

Keby ste dostali druhú šancu na život, v ktorom by bolo všetko správne, kým by ste boli?

Hrdinka tejto poviedky nad tým často premýšľa pri ohni, kým sa opäť pohnú ďalej. Má to zmysel? Snaží sa len obísť niečo, čo je vopred dané? Môže náš život vyzerat' inak, ak stratíme presvedčenie, že sa nikdy nezmení k lepšiemu? Rozhodne sa, že to prinajmenšom skúsi a s mladším bratom sa vyberú hľadať spásu v lese. A azda by ju i našli, ak by skôr nenašlo čosi ich...

Svetlušky

Sedela som na tvrdej, hrboľmi posiatej zemi pri ohnisku. Bolo ráno. Ešte sa nestihla zohriať. Práve som premýšľala, či si ľudia kupujú psy preto, že je to jediný spôsob, ako vlastniť lásku, keď sa zo stromu nado mnou zodvihol krdeľ vtákov a prudko odletel.

„Máš ešte tyčinku?“ myklo ma, keď sa mi Benji ozval spoza chrbta. Chodil ako duch.

„Tiež ti želim dobré ráno,“ zafrľala som. „Na.“

Sedeli sme, zízali do vyhasnutého ohniska a počúvali ticho prerušované len šušťaním obalu a Benjiho prežúvaním. Uvažovala som, koľko jedla nám ešte ostáva, kým budem musieť čosi uloviť. Úprimne, vôbec sa mi do toho nechcelo.

„Čo ak nedokážem nič zabiť?“ hlesla som. Benji prestal prežúvať a pozrel na mňa naširoko otvorenými očami, privážnymi na osemročného chlapca.

„Tak niečo zabijem ja.“

Striaslo ma. Nemali by sme byť k tomuto nútení. Ani jeden z nás.

Narodili sme sa dvom ľudom, ktorých cesty sa mali rozísť už po prvom dieťati. Nestalo sa tak. V našom živote bol konzistentný len stres zo života vo vojnovej zóne, ktorou bola naša domácnosť. Naším obľúbeným miestom bolo schodisko pod strechou. Na zdesenie susedstva, ktoré sa alebo tvárilo, že neexistujeme, alebo ich naša existencia neskrývane obťažovala.

Po incidente so staršou dámou, ktorá bývala na najvyššom poschodí, som pochopila, že kamkoľvek pôjdeme, polepšíme si. Očividne nervózna z predstavy dvoch deciek neustále jej vyesedávajúcimi pred dverami túto skutočnosť nezvládla a mala potrebu ohlásiť to našim rodičom. Tí nás odtiaľ odviekli. Najskôr na nás navrieskali. Ja som vyviazla s monoklom a natrhnutou perou. Benjimu vybili dva zuby a opäť sa pustili do hádky, ktorý z nich za naše úteky môže. Nemalo zmysel pokúšať sa im vysvetliť, že obaja. Keď po tom, čo stiahli každý zo dve fľaše vodky, zaspali, prekročili sme črepy váľajúce sa v chodbe. Vždy tam dajaké boli. Vrhla som posledný pohľad na steny s fľakmi a ryhami od lietajúcich fliaš a pohárov, ktoré spravidla na nich skončili. Táto galéria moderného umenia mi chýbať nebude.

Odišli sme nepozorovane. Nik nás nehľadal. Ako obvykle.

Prvé dni boli zvláštne. Veľa som zvažovala. Benji sa veľa bál. Ja som sa veľa tvárila, že sa nebojím. Ak sme začuli turistov, skryli sme sa. Boli sme prirodzené talenty v splývaní s okolím. Ak sme ale chceli prežiť, musela som dačo vymyslieť. Bylinky, jedlé rastliny, čučoriedky, jahody a ovocie sa v tomto období dali nájsť všade. Občas som dokonca vyberala hniezda. Čokoľvek z toho však ťažko možno označiť za trvanlivú potravinu.

Keď som raz Benjiho uložila spať, vyšla som pred náš provizórny prístrešok pozostávajúci z pozošívajúcich obliečok a rôznych kusov oblečenia natiahnutých na vrbových prútoch. Bolo to to najbližšie k stanu, čo som vedela vytvoriť. Lahla som si na zem a zahľadela sa na hviezdy. Počúvala som štekot líšok, húkanie sov, dupot ježkov...

Precitla som na čistinke. Okolo mňa sa pásli srnky. Boli tak blízko, že som sa ich mohla dotknúť. Zdalo sa, že ma nevnímajú. Zaujalo ich niečo na opačnom konci trávinatej plochy, kde opäť začínal lesný porast. Svetlušky. Vznášali sa a občas blikli v

noci presvetlenej mesiacom. Jedno svetlo, väčšie, než ostatné sa vznášalo medzi kmeňmi stromov. Vzápätí zmizlo a znova sa zjavilo o kúsok ďalej. Vábilo ma k sebe. Vstala som a prešla pomedzi stádo. Cvrčky stíchli. Srnky zastali ako prikované. Všetky hľadeli na mňa. Akoby som sa tam len teraz zjavila a ony sa nevedeli rozhodnúť, či zostať alebo zutekať. Zbadali ma až keď som očakávala, že budem videná? Vykročila som smerom k lesu.

Svetielko zmizlo. O chvíľu sa zjavilo medzi kmeňmi stromov o poznanie hlbšie.

„Julie?“ otočila som sa a vytreštila oči. „Čo do pekla...?“

Srnka, na ktorú som sa pozerala, mala Benjiho oči i hlas. Hovorila na mňa. Strhla som sa. Benji sa nado mnou nakláňal.

„Nechod' tam!“ pišťal vydesene. „Už nikdy tam nechod'!“

Trvalo mi hodnú chvíľu, kým som to dieťa ukľudnila. Museli sme sa pohnúť ďalej. Zásoby sa nám rapídne mňali a Benjiho správanie ma znepokojovalo. Pri každom zvuku ho myklo a vyplašene sa obzeral.

„Benji, no tak. Len sa mi snívalo. Bol to sen. Nebola som preč.“

Pozrel na mňa a pokrútil hlavou. „Chcú, aby si si to myslela. Vzali ťa.“

„Kto by ma bral?“ prevrátila som očami. Striaslo ho. „Nerob to. Vyzeráš ako vtedy...“

„Vtedy?“ nechápavo som nadvihla obočie.

„Keď si spala,“ vysvetľoval. „Nemala si oči. Len bielka.“

Automatické prevrátenie očami som zabrzдила na polceste. Cítila som sa nepríjemne. Potrebovala som odviesť jeho pozornosť. Mali sme väčšie problémy ako tieto jeho duchariny.

„Pozri. Potrebujem, aby si bol odvážny,“ začala som. „Urobíme výnimku. Pohl'adáme turistov.“

Prekvapene na mňa zažmurkal. „Nedokážeš nič zabiť, však?“ súcitne predniesol.

„Nie,“ stíchla som. „No mám nápad.“

„Nepáči sa mi to,“ mračil sa na mňa Benji spoza predposledného balenia ryžových chlebičkov.

„Nemáme na výber,“ presviedčala som ho.

„Nepôjdem,“ dupol nohou.

„V tom prípade tu budeš sám. A zostaneš hladný. Ak niečo nájdem, nechám si to,“ vyhlásila som nekompromisne, na čo vykrivil tvár a začal fňukať.

„Prečo mi nechceš pomôcť?“ dodala som zronene.

„Bojím sa.“

„Aj ja sa bojím,“ priznala som. „Ale hladu sa bojím viac.“

Podvečer sme zbadali dym. Netrvalo dlho a našli sme i jeho zdroj. Na skalnom úpäti kopca táborili dvaja muži. Údolím sa rozliehal dobrosrdečný smiech jedného z nich. Temer mi ich prišlo ľúto. Bolestivý kŕč a následné s'ťažovanie sa môjho žalúdka ma však vrátili do reality.

„Možno ak by sme sa ich spýtali...“ začal Benji nesmelو. Jeho naivita ma dojala.

„Mrzí ma to. Nesmú nás vidieť.“

Sadli sme si pod stromy a čakali do zotmenia. Počúvali sme tlmený rozhovor dvoch dospelých. Bol úplne iný, než na aký sme boli zvyknutí. Jeden z nich sa práve

piplal v čiernej roztečenej hmote vyliatej na grilovacej tácke.

„Ako sú na tom marshmallows?“ volal ten od stanu. Chlapík pri ohnisku vyprskol.

„Myslím, že si práve vyrobil asfalt. Ak by mentálne poruchy boli človekom...“

„Ja by som bol ADHD a ty mentálny odchod,“ dokončil druhý.

Pristihla som sa, že sa usmievam. Benjiho hlava mi spočinula na pleci. Viečka sa mu nepokojne pohybovali. Opatrne som ho zložila na zem a pod hlavu som mu poskladala náš provizórny stan.

Zamyslela som sa. Čo ak by sme dostali druhú šancu? Predstavovala som si, aké by bolo začať odznova. Žiť správne. Tak, ako by sa podľa všetkých tých psychológov a odborníkov malo. Dokázali by sme to? Boli by sme toho ešte schopní?

„Benji!“ ťapkala som brata po lícach, aby som ho zobudila. Trocha sa triasol. Oči mal dokorán, no sledoval akési premietanie na zadnej stene hlavy. Vidno mu bolo iba bielka. Mal pravdu. V tmavom lese to pôsobilo desivo. Triaška odrazu prestala. Pootvoril pery.

„Ty nie si moja sestra,“ vyšlo z nich.

Oblial ma studený pot.

„Julie?“ zažmúril na mňa rozospato. „Už je čas?“

Kráčala som pomedzi stromy a sledovala blikajúce svetlušky. Benji zostal pri tábore. Keď výletníkov odlákam dostatočne ďaleko, prezriem im zásoby. Obaja sme mali doposiaľ nevyužitú baterku a dohodnutý svetelný signál. Vyzeralo to nádejne. Nebolo to nič, na čo by som smela byť hrdá, no utešovala som sa myšlienkou, že im to nijako neublíži. Maximálne prídu domov hladní.

Keď som zliezla dostatočne ďaleko, kvokla som si vo vysokej tráve pod kopcom a začala som. Chytili sa. Pomaly som sa presúvala bližšie k lesu, pričom som nespúšťala zrak zo siluet dvoch mužov predo mnou. Zaváhali zhruba v polovici. Bola som príďaleko. Nech som bola čímkoľvek, nestála som im za toľkú námahu. Vracali sa.

Vpravo od kopca sa dva razy rozsvietilo modrasté svetlo a náhle zhaslo. Náš signál. Super, stihol to. Vybrala som sa tým smerom, keď ďalšie zo svetiel bliklo naľavo. Zamrela som. Tretie zažmurkalo na opačnej strane lúky približne sto metrov odo mňa. Údolím sa ozval výkrik dieťaťa. Siluety zamrzli pár metrov od táborska. Rozbehla som sa.

Bežala som tmavým lesom, potkynala sa a robila taký rámus, že by ma nezaregistroval iba hluchý. V ušiach mi dunel vlastný tep. Mozog zatienila panika, ktorá vytlačila všetko ostatné. Benji!

Zavadila som nohou o vyvrátený koreň a zletela hlavou priamo na skalú. Nastala tma.

V nose ma zaštipal dym. Pokrčila som ním a otvorila oči. Bola som v tábore. V tom istom, kde som uvažovala, prečo si ľudia kupujú psy. Je to preto, že ich nikdy neopustia? O chvíľu príde Benji a spýta sa ma na tyčinku.

„Julie?“ ozvalo sa. Zo stromu sa zodvihol krdeľ vtákov a zdrhol. Otočila som sa. Benji tam stál. Miesto očí mal iba belmo. Dlane mu žiarili jasným modrým svetlom.

„Pod' za mnou. Niečo som našiel.“

„Čo sa ti stalo?“ vbehli mi do očí slzy. V hlave mi nepríjemne dunelo.

„Mne nič,“ odvetil bezvýrazne. „Pod.“

„Benji,“ vstala som.

„Nie som tvoj brat. Ty nie si moja sestra,“ zaznelo chladne.

„Kde je?“ vzlykla som.

„Ukážem ti.“

Potácala som sa za žiariacim svetlom čohosi, čo teraz obývalo Benjiho telo. Okolo mňa sa naraz zjavili stovky svetiel.

„Čo ste?“

Stvorenie predou mnou sa zasmialo.

Pôda pod mojimi nohami začala byť mäkkšia. Miestami sa prepadávala. Zdesene som si uvedomila, že ma vedie skrz močiar.

„Utopil sa?“ vzdychla som unavene.

„Povedzme, že to urobil sám od seba,“ arogantne sa pousmiala schránka.

To mi stačilo. Vrhla som sa na tú vec a stiahla ju k zemi. To, čo som považovala za trávnik, bola žaburina. Prepadli sme sa pod hladinu. Na jazyku som cítila hnusnú pachuť hniloby, žiab a rias. Liala sa mi dolu hrdlom. Automaticky ma naplo. Povracat' sa nebolo možné. Snažila som sa vyplávať hore, keď som si uvedomila, že ma drží pár mŕtvolne studených rúk v polorozloženom stave. Plúca mi išlo roztrhnúť. Posledné, čo som videla boli oči. „Máš ešte tyčinku?“

Prebralo ma veľmi jasné svetlo neónov. Žmurkala som, kým si moje oči privykli, že všetko žiari belobou. Posadila som sa s rukami prilepenými k telu. I ja som bola v bielom. Vyzeralo to ako dlhá košeľa s rukávami zviazanými na chrbte. Steny pôsobili

zvláštne mäkko. Dvere s malým okienkom navrchu sa otvorili a stáli v nich dvaja muži v bielych plášťoch.

Stuhla som. Boli to tí istí, čo kempovali v lese.